

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Ecumenisme espiritual i ecumenisme de la sang

Som dins la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Una causa que cal continuar enfortint, per més que posi a prova la nostra confiança perquè els fruits es fan esperar, no depenen de nosaltres. Ens ha de bastar saber que Jesús pregà per la unitat en el darrer sopar, i la seva pregària està viva: «*Que tots siguin u, com Vós Pare esteu en mi i jo en Vós... perquè el món cregui*» (Jn 17,21).

El Concili Provincial Tarraconense de 1995 recomanava que, «es procuri fomentar i revitalitzar el diàleg ecumènic amb les altres confessions cristianes del nostre país tant a nivell diocesà com interdiocesà. Que es doni més importància a la formació ecumènica i que, tant en els centres teològics com en les catequesis de les comunitats, s'estudïen els principis catòlics de l'ecumenisme d'acord amb el Vaticà II i amb els documents posteriors. A un altre nivell, que es fomenti el diàleg interreligiós, especialment amb les altres religions presents a Catalunya» (res. 127). Tot un programa de treball espiritual i pastoral, que anirem portant endavant al Bisbat i a les diverses parròquies on hi ha relació

amb altres confessions cristianes. Caldrà enfondir en les nostres arrels espirituals per retrobar-nos en Crist, i ens acostarem vers la unitat. Conversió, pregària, misericòrdia, caritat... Això és l'**ecumenisme espiritual**.

A un nivell més universal, hem de demanar que l'Esperit Sant ens ajudi a saber acollir les reflexions del Papa Francesc, deixant-nos interpel·lar per la sang dels màrtirs cristians, per l'**ecumenisme de la sang**. Actualment a l'Orient Mitjà, a Àfrica, en tants llocs, quants cristians són morts! No els pregunten si són pentecostals, luterans, calvinistes, anglicans, catòlics o ortodoxos... Els maten perquè creuen en Crist. Aquest és l'ecumenisme de la sang. Els sofriments patits pels cristians en els últims decennis també han portat una contribució única i inestimable a la causa de la unitat entre els deixebles de Crist. Com en l'Església antiga la sang dels màrtirs es va convertir en llavor de nous cristians, així en els nostres dies la sang de molts cristians s'ha convertit en llavor de la unitat. L'ecumenisme del sofriment, l'ecumenisme del martiri, és un fort reclam a caminar per la senda de la reconciliació entre les Esglésies, amb decisió i confiat abandonat en l'acció de l'Esperit Sant. Així és

farà realment present la misericòrdia del nostre Pare celestial i ens farà més compassius. Per als perseguïdors, nosaltres no estem dividits, no som luterans, ortodoxos, evangèlics, o catòlics... Per als perseguïdors, simplement som cristians. No els interessa una altra cosa. És l'ecumenisme de la sang que es viu avui.

El lema per a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians d'aquest 2016 és: «**Proclameu la grandesa del Senyor (cf. 1Pe 2,9)**». Els cristians constituïm un poble sant cridat a reconèixer i proclamar la grandesa, les gestes, la lloança d'Aquell que ens ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. Units als cristians de totes les denominacions, en aquesta Setmana, tot pregant, sofrint i estimant units, manifestem el nostre agraïment al Déu que en Jesucrist ens ha constituït com a poble sacerdotal amb una lloança que no afegeix res a la grandesa del Senyor, certament, però que a nosaltres sí que ens millora. Cercant i promovent la unitat, proclamant la grandesa del Senyor, caminem cap a la bona direcció de trobar-nos en Déu que és qui ens uneix.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Aplec en la festa de Sant Silvestre

El darrer dia de l'any es va celebrar la festa del Papa Sant Silvestre (que va morir el 31 de desembre del 335) a la petita església romànica de Sant Silvestre a Ponts. Els fidels de les masies de la Serra de Dalt i de Ponts i rodalies hi van pujar en romiatge caminant.

A les 12 del matí amb el repic de les campanes va començar la celebració de l'eucaristia en honor de Sant Silvestre, concelebrada per Mn. Bonifaci Fortuny i Mn. Jaume Mayoral, i amb la participació d'una cinquantena de fidels. Com marca la tradició es va acabar amb el cant dels goigs, on es recull la vida del Papa Silvestre i la devoció que se l'hi té en aquestes contrades. Es féu una pregària pels difunts que hi ha enterrats en el cementiri proper a l'església.

El Papa Silvestre II va signar la butlla a petició del Bisbe Sal·la en la que es descriuen els territoris vinculats amb la diòcesi; una de les peces destacades del patrimoni històric d'Urgell.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (i II)

La concepció del món com un do, com un bé donat que cal servir i protegir és determinant a l'hora de relacionar-s'hi correctament. Des d'una concepció genuïnament cristiana, el món natural és creació de Déu, una realitat que procedeix d'Ell i que expressa, d'una manera plural, la seva majestuositat.

El mode com s'ha originat el món i l'evolució que ha tingut lloc al llarg dels diferents períodes de la història natural no escau ni a l'ètica ni a la teologia discernir-ho. Massa freqüentment s'han

generat malentesos en la història, per causa d'una indefinició dels camps disciplinaris i de les metodologies.

Més enllà de les hipòtesis plausibles, no n'hi ha cap que pugui negar la tesi de què el món té un origen en una realitat fonamental que l'hagi causat.

No és, doncs, insensat, comprendre el món com un do meravellós, com un espai entregat generosament per realitzar-hi l'aventura humana. L'experiència d'aquest do suscita en l'ésser humà ad-

miració i, a la vegada, gratitud. Aquesta gratitud es tradueix en una actitud de respecte, de veneració, d'agraïment a qui l'ha fet possible.

Les generacions futures ens demanaran comptes per les decisions que hem pres durant el període d'història que ens ha tocat viure.

Nosaltres ens lamentem, molt sovint, d'allò que van fer i desfer els homes que ens van precedir en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Ecumenismo espiritual y ecumenismo de la sangre

Estamos dentro de la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos. Una causa que hay que seguir fortaleciendo, por más que ponga a prueba nuestra confianza por que los frutos se hacen esperar, no dependen de nosotros. Nos debe bastar saber que Jesús oró por la unidad en la última cena, y su oración está viva: «*Que todos sean uno, como Tú Padre estás en mí y yo en Ti... para que el mundo crea*» (Jn 17,21).

El Concilio Provincial Tarraconense de 1995 recomendaba que, «se procure fomentar y revitalizar el diálogo ecuménico con las otras confesiones cristianas de nuestro país tanto a nivel diocesano como interdiocesano. Que se dé más importancia a la formación ecuménica y que, tanto en los centros teológicos como en las catequesis de las comunidades, se estudien los principios católicos del ecumenismo de acuerdo con el Vaticano II y con los documentos posteriores. A otro nivel, que se fomente el diálogo interreligioso, especialmente con las otras religiones presentes en Cataluña» (res. 127). Todo un programa de trabajo espiritual y pastoral, que iremos llevando adelante en la Diócesis y en las diversas parroquias donde hay relación con otras confesiones cristianas. Habrá que ahondar en nuestras raíces espirituales para reencontrarnos en Cristo, y así nos acercaremos hacia la unidad. Conversión, oración, misericordia, caridad... Esto es el **ecumenismo espiritual**.

A un nivel más universal, debemos pedir que el Espíritu Santo nos ayude a saber acoger las reflexiones del Papa Francisco, dejándonos interpelar por la sangre de los mártires cristianos, por el **ecumenismo de la sangre**. Actualmente en Oriente Medio, en África, en tantos lugares, ¡cuántos cristianos son muertos! No les preguntan si son pentecostales, luteranos, calvinistas, anglicanos, católicos u ortodoxos... Los matan porque creen en Cristo. Este es el ecumenismo de la sangre. Los sufrimientos padecidos por los cristianos en los últimos decenios también han contribuido de forma única e inestimable a la causa de la unidad entre los discípulos de Cristo. Como en la Iglesia antigua la sangre de los mártires se convirtió en semilla de nuevos cristianos, así en nuestros días la sangre de muchos cristianos se ha convertido en semilla de unidad. El ecumenismo del sufrimiento, el ecumenismo del martirio, es un fuerte reclamo a caminar por la senda de la reconciliación entre las Iglesias, con decisión y confiado abandono en la acción del Espíritu Santo. Así se hará realmente presente la misericordia de nuestro Padre celestial y nos hará más compasivos. Para los perseguidores, nosotros no estamos divididos, no somos luteranos, ortodoxos, evangélicos o católicos... para ellos, somos cristianos. No les interesa otra cosa. Es el ecumenismo de la sangre que se vive hoy.

El lema para la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos de este 2016 es: «**Proclamad la grandeza del Señor (cf. 1Pe 2,9)**». Los cristianos constituimos un pueblo santo llamado a reconocer y proclamar la grandeza, la alabanza de Aquel que nos ha llamado de las tinieblas a su luz admirable. Unidos a los cristianos de todas las denominaciones, en esta Semana, rezando, sufriendo y amando unidos, manifestamos nuestro agradecimiento al Dios que en Jesucristo nos ha constituido como pueblo sacerdotal, con una alabanza que no añade nada a la grandeza del Señor, ciertamente, pero que a nosotros sí nos mejora. Buscando y promoviendo la unidad, proclamando la grandeza del Señor, caminamos hacia la buena dirección de encontrarnos en Dios, que es quien nos une.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Recepció als Cònsols electes de les set parròquies del Principat

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va rebre els Cònsols Majors i Menors de les set parròquies del Principat escollits pels ciutadans andorrans en les eleccions comunals del passat desembre, al Palau Episcopal, el dia 8 de gener.

Després del parlament del Cònsol Major de Canillo, Josep Mandicó, Mons. Vives els adreçà unes paraules en les quals subratllà la importància institucional dels Comuns dins l'ordenament polític andorrà, tant al llarg de la història com en el moment actual, «ja que la noble institució manifesta la sobirania del nostre poble i representa la institució més antiga del país», tot apuntant que «la vostra institució comunal presenta un gran valor com és la proximitat als ciutadans, a les seves necessi-

tats, demandes i problemes. Per això tots us demanem que estigueu sempre atents a la veu dels ciutadans i que treballem al màxim d'units, sumant sempre les majories i les minories representades en els vostres Comuns». Els demanà atenció per «als qui més ho necessitin, als qui han tingut menys sort a la vida o menys mitjans, als grups menys afavorits, els qui puguin estar en perill d'exclusió i els marginats. Hem de vetllar perquè les finances comunals siguin ajustades a les pos-

sibilitats, però si podeu, penseu sempre en els més necessitats, repartint amb justícia càrregues i ajudes, sempre amb la mirada posada en la justícia social, que supera la fredor del repartiment de càrregues simplement distributives». Mons. Vives els va animar a encarar aquesta nova legislatura amb optimisme i confiança: «agraïeu de tot cor el que han treballat els que us han precedit en els càrrecs, i moltes felicitats a tots els qui repetiu en el càrrec o que sou nous en el treball comunal».

Sant Francesc, patró dels Banders

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, a través d'un Decret, ha declarat Sant Francesc d'Assís patró del Cos de Banders del Principat d'Andorra, després de la sol·licitud presentada per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i de la Ministra de Medi Ambient, Agricultura i Sostenibilitat, Sra. Sílvia Calvó

Armengol. De la mateixa manera que el Cos de Policia està sota l'advocació de Maria Auxiliadora, el Cos de Bombers sota l'advocació de Sant Joan de Déu i el Cos Penitenciari sota l'advocació de la Mare de Déu del Remei, ara, el Cos de Banders estarà sota la protecció de Sant Francesc d'Assís, per tractar-se del sant patró dels animals i de tota la Creació,

ja que va ser proclamat pel Papa Sant Joan Pau II, sant patró de l'ecologia.

El carisma de Sant Francesc d'Assís s'adequa amb la missió que té encomanada el Cos de Banders des de la seva creació el 1988. La festa del nou Patró del Cos de Banders del Principat d'Andorra s'escau el 4 d'octubre.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Ferides (I)

Sabem que en qualsevol història familiar no hi manquen moments en els quals la intimitat dels éssers més estimats queda ofès pel comportament dels seus membres. Paraules i accions (i omissions!) que, en lloc d'expressar amor, el redueixen o, pitjor encara, el mortifiquen.

La buidor de l'amor conjugal escampa ressentiment en les relacions. I sovint la disgregació «cau al damunt» dels fills.

En la família tot està relacionat: quan la seva ànima està ferida en algun moment, la infecció s'encamina a tots. I quan un home i una

dona, que s'han compromès a ser «una sola carn» i a formar una família, pensen obsessivament en les pròpies exigències de llibertat i de gratificació, aquesta distorsió ataca profundament el cor i la vida dels fills.

És cert, per altra part, que hi ha casos en els quals la separació és inevitable. A vegades pot ser fins i tot moralment necessària, precisament quan es tracta de sotraure el cònjuge més feble, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i per la violència, per la humiliació i l'explotació, per l'allunyament i per la indiferència.

No manquen, gràcies a Déu, aquells que, sostinguts per la fe i per l'amor als fills, donen testimoni de la seva lleialtat a una relació en la qual creien, malgrat que semblava impossible de fer-la revivre. No tots els separats, però, senten aquesta vocació. No tots reconeixen, en la soledat, una crida que el Senyor els fa. Al voltant nostre trobem diferents famílies en situacions anomenades irregulars i ens fem moltes preguntes. Com podem ajudar-les? Com podem acompanyar-les?

(Dimecres, 24 de juny de 2015.)

«Perseverem en la pregària per la pau», demana el Gmà. Alois en el seu darrer missatge als joves d'Urgell reunits a València

A les cinc de la tarda del dia 1 de gener, els darrers nois i noies pujaven a l'autobús que des de l'Avinguda de l'Alameda de València els portaria cap a casa, al Bisbat d'Urgell. Al mateix temps ho anaven fent cents de joves en el mateix indret i en d'altres de València. Els pelegrins de confiança retornàvem amb el cor ple de noves sensacions i de les darreres paraules del Gmà. Alois, animant-los a no defallir en la recerca de la pau al món i en la pregària per les persones que a Síria, a l'Àfrica i a tants altres llocs del món on es pateixen conflictes.

Des del 28 de desembre fins al dia 1 de gener, joves amb nacionalitats ben diferents van compartir la pregària, el silenci, la reflexió, experiències, els testimonis... un espai propi on anar a l'encontre del diferent, com va dir el Gmà. Alois de manera reiterada al llarg dels dies del pelegrinatge; un espai on fer sentir la veu de la pau. En la darrera meditació els va exhortar: «Perseverem en la pregària per la pau. Podríem tenir una estona els diumenges al vespre per fer mitja hora de pregària

en una església? Mitja hora consagrada d'una banda a confiar a Déu els països i les persones que pateixen la violència; i de l'altra, a acollir la pau de Crist a dins nostre. Voldríem que el nostre pelegrinatge d'aquests dies participi en la construcció d'una Europa amb que sigui inclusiva de pobles i persones i que deixi enrera la desconfiança vers la diferència.»

Els 15.000 pelegrins d'arreu del món van participar en el pelegrinatge; joves polonesos, ucraïnesos, italians, francesos, croats, alemanys,

espanyols i moltes altres nacionalitats. La pregària de dimecres va començar amb una devoció i silenci absoluts, arrencant amb els primers cants en català. Va ser especialment emocionant el moment de l'encesa de la llum entre els assistents. El grup de joves d'Urgell va viure intensament la pregària, situats molt a la vora dels cors i de la creu de Taizé. Després, de la veu del Gmà. Alois i la de l'Arquebisbe de Riga, es va donar a conèixer el nou destí de Taizé l'any vinent: Riga, a Letònia. Els pelegrins van esclatar en aplaudiments. Hi eren presents el president de la CEE, els Arquebisbes de València, Barcelona i Madrid i diversos Bisbes de diòcesis espanyoles, representants de congregacions i les màximes autoritats civils de València. El dijous dia 31, a la nit, es va dur a

terme en cada parròquia la pregària per la pau, participada i compartida amb els fidels de les parròquies i després abans de les dotze, es va iniciar la festa de les nacions, en la que els grups de cada nacionalitat van fer jocs, va proposar cançons i ballades, compartint cultures. Al matí de divendres dia 1 de gener, els joves d'Urgell van participar activament en la missa amb els fidels de la parròquia de San Esteban i a l'hora de dinar, amb les famílies acollidores del grup, van tancar l'experiència de manera entranyable, estrenyent els llaços d'amistat entre generacions i maneres de veure el món diferents. Els joves d'Urgell, acompanyats per Mn. Iván Ayala i la Delegada de Mitjans de Comunicació, Cristina Orduña, van iniciar el retorn als seus llocs d'origen.

BREUS

► **Mn. Mauri, director del Museu Diocesà.** L'Arquebisbe d'Urgell ha nomenat el M.I. Mn. Josep Maria Mauri i Prior, nou Director del Museu diocesà d'Urgell per a un període de tres anys, en substitució de Mn. Nemesi Marquès després que aquest hagi esgotat el seu trienni de nomenament.

El Museu Diocesà d'Urgell és una institució de l'Església diocesana d'Urgell que té com a objectiu preservar els béns sacro-artístics de la Catedral i de les altres esglésies de la Diòcesi, sempre d'acord amb la seva funció cultural i religiosa. Hi ha el projecte de renovar i ampliar el Museu, gràcies a l'adquisició d'un immoble proper, amb una portalada del segle xv, Cal Roger.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. □ Dimarts [2Tm 1,1-18 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 3,31-35]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. i); santa Paula (o Pola), viuda, deixebleda de sant Jeroni; sants Robert, Aleric i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimecres [2S 7,4-17 / Sl 88 / Mc 4,1-20]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant

Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dijous [2S 7,18-19.24-29 / Sl 131 / Mc 4,21-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Divendres [2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / Sl 50 / Mc 4,26-34]. Sant Pere Nolasc (s. xiii), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. iv), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels

Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / Sl 50 / Mc 4,35-41]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lemes), bisbe de Burgos (benedictí, s. xi); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, rel. La Salle; beat Sebastià Valfré, prev. congregació de l'Oratori.

31. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.). [Jr 1,5-5.17-19 / Sl 70 / 1C 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

Diuenge III de durant l'any

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Meneu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*
És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.
Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-14.27) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4.4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Nazaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.»

▶ Lectura del libro de Nehemías (Neh 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdres trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley. Esdres, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdres abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdres bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdres, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,12-14.27) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

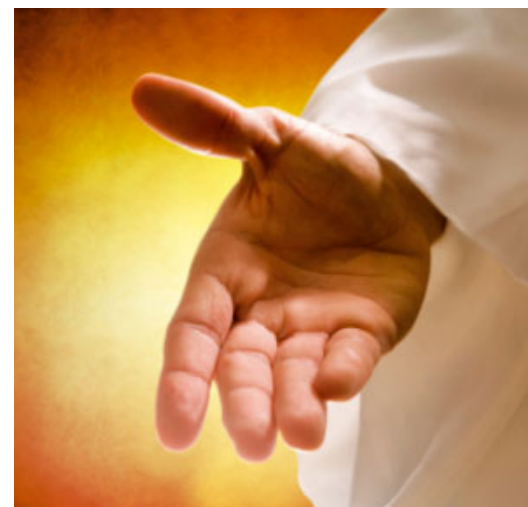
▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungió. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijos en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

COMENTARI

Cal reconèixer la solidesa de l'ensenyament rebut

Esdres llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu i uns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. També avui «l'Església no deixa mai de prendre el Pa de Vida de la Taula, nodrint-se'n i distribuint-lo als fidels: tant el Pa de la Paraula com el Cos de Crist» (DV 21).

Perquè «el fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, aollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121), que és la comunitat dels qui escolten la Paraula de Déu per a viure-la i, a la mesura que la van vivint, la van entenent millor.

El guiatge de la Paraula de Déu configura la vida dels qui pel baptisme *som cos de Crist*. Per això cal *que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres; i quan un membre sofreix, sofreixin amb ell tots els membres*.

L'evangelista Lluc escriu per donar a conèixer la solidesa de l'ensenyament rebut.

Quin és el centre sòlid de l'ensenyament rebut pels cristians de llavors i els d'ara?

Al centre hi ha una persona —*Jesús*— amb un missatge: *proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

El discurs programàtic de Jesús es basa en *Is 61: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu: m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts; m'ha enviat a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

Jesús, comentant el text profètic, afegeix la referència a les notícies sobre *els fets ocorreguts entre nosaltres* amb ell mateix de protagonista: *Això que sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat*.

«Això» es refereix a què Jesús, *Ungit amb Esperit Sant, passà fent el bé i guarint els oprimits pel diable perquè Déu era amb Ell* (Ac 10,38).

Igualment avui ser deixebles de Crist implica seguir el seu mateix estil de vida: *passar fent el bé amb obres de misericòrdia tant corporals com espirituals i guarint els oprimits*.

Mn. José Luis Arín